

Θ.Ο. Ρωμηοσύνης.

Πρόταση:

Αποκατάσταση τῶν ἱστορικῶς ὀρθῶν ὀνομάτων καί ὄρων ὡς πρός τήν ἱστορική μας ταυτότητα καί πορεία ὡς λαοῦ, μέ τήν ἀντικατάσταση τῶν λανθασμένων ὄρων «Βυζάντιο» καί τῶν παραγῶγων του ἀπό τά ἱστορικῶς ὀρθά «Ρωμανία», «Ρωμηοσύνη», «Ρωμαίικος» κτλ. ἀρχικῶς τουλάχιστον ἀπό τό κράτος μας, τίς ὑπηρεσίες του, τά Νομικά του Πρόσωπα καθῶς καί ἀπό τά ἐκπαιδευτικά ἐγχειρίδια τοῦ ἐπίσημου ἐκπαιδευτικοῦ μας συστήματος

Ποτέ οἱ πρόγονοί μας δέν ὀνομάζονταν Βυζαντινοί. Ποτέ ἡ πατρίδα μας δέν ὀνομάζονταν Βυζάντιο. Οἱ ὀνομασίες αὐτές εἶναι δοτές, ἐπικράτησαν μόνις τούς τελευταίους δύο αἰῶνες, καί χρησιμοποιήθηκαν λόγω πολιτικῆς δολιότηας καί ἐξαπάτησης. Προκαλοῦν μείζονα στρέβλωση καί παραχάραξη τῆς ἱστορίας μας, ἐνῶ μᾶς ὀδηγοῦν σέ ἐσωτερική ἀστάθεια καί ἀδυναμία καί ὑπονομεύουν τήν πορεία καί τό μέλλον μας. Ὀφείλομε πρός τούς προγόνους μας, πρός τά παιδιά μας καί πρός τίς ἐπόμενες γενιές νά μάθομε τήν ἀλήθεια, νά τήν ἀποκαταστήσουμε καί νά ἀνοίξουμε μέ αὐτοπεποίθηση καί δυναμισμό τόν βηματισμό μας πρός τίς νέες προοπτικές καί δυνατότητες πού μᾶς δίνει ἡ πραγματική μας ταυτότητα.

Οἱ ὅροι Ρωμῆος καί Ρωμανία ἀλλάζουν ἄρδην τήν νοσηματοδότηση καί τήν συγκρότηση τοῦ βίου τόσο σέ προσωπικό ὅσο καί σέ συλλογικό ἐπίπεδο.

1. Ἰσχυροποιεῖται ἡ ἱστορική συνέχεια καί συνοχή τοῦ Γένους καί ἡ αὐτοσυνειδησία τοῦ ἑνός ἐνιαίου σώματος προαπελθόντων, συγκαρινῶν καί μελλόντων ἐλθεῖν.
2. Ἔρχεται στό προσκήνιο καί γίνεται δική μας καί κομμάτι τοῦ σημερινοῦ ἑαυτοῦ μας μιά ἀπίστευτης εὐρύτητας ἱστορική ἐμπειρία, ἀλλά καί γλωσσική καί πολιτισμική παρακαταθήκη.
3. Ἀναδεικνύονται ἰσχυρές προτάσεις ἀπέναντι στά ἀδιέξοδα τῆς μετανεωτερικότητας.
4. Οἱ σχέσεις μας ὡς συλλογικότητας μέ πλῆθος ἄλλες συλλογικότητες καί λαούς τροποποιεῖται ἐκ θεμελίων.
5. Ἀλλάζει ἡ ἐκτίμηση καί ὁ σεβασμός πρός τόν ἴδιο μας τόν ἑαυτό, καί ἡ καρδιά πλημμυρίζει ἀπό συναισθήματα ἄγνωστα στήν παροῦσα στενάχωρη κατάσταση.
6. Ξεφεύγουμε ἀπό τόν μικρόκοσμό μας καί ἀνοιγόμαστε στήν οἰκουμένη.
7. Ἀναδεικνύονται εὐκρινῶς τά πολλά ἱστορικά δικαιώματα πού ἐκ τῶν πραγμάτων ἔρχονται στό προσκήνιο.

Τό πολύ οὐσιαστικό, ὅμως, εἶναι ὅτι ἀλλάζει πλέον ὁ συνολικός τρόπος ἀντίληψής μας καί πρόσληψης τῶν πραγμάτων τῆς οἰκουμένης, ἀνοίγει μιά ἀγκαλιά πού περικλείει τόν ὅλο κόσμο καί τόν ὅλον ἄνθρωπο, ἐνοποιεῖται καί

νοηματοδοτείται σωτηριολογικά όλη ή ιστορία, ή κάθε στιγμή αποκτά τέλος και σκοπό, ή κάθε πράξη και ή κάθε ανάσα έχει έσχατολογική προοπτική.